

РЕШЕНИЕ

№ 17547

гр. София, 22.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **1887** по описа за **2025** година докладвано от съдия Николай Димитров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Образувано е по касационна жалба на Началника на ГПУ – С. при РД „Гранична полиция-Аерогари“ при ГД „Гранична полиция“-МВР против Решение № 5326 от 09.12.2024г., постановено по НАХД № 6670/2024г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 15-ти състав. С обжалваното решението е отменено издаденото от касатора Наказателно постановление № 299/18.07.2023г., на основание чл. 51 от Закона за чужденците в Р.България за нарушение на чл.20, ал.1, т.1, вр. чл.19, ал.1, т.1 от ЗЧРБ на дружеството „България Еър“АД е наложено административно наказание имуществена санкция, в размер на 2000 лв. В касационната жалба се твърди неправилност на въззивното решение, с доводи, че съдът неправилно е приел, че деянието е маловажно. Възразява се и срещу констатацията на СРС, за наличие на процесуално нарушение, твърди се, че в НП ясно, точно и непротиворечиво. Акцентираща се е върху обстоятелството, че към момента на издаване на НП, Р.Българи не е била част от Ш. пространство и е било налично задължение за забрана за превоз на пътници не отговарящи на условията на чл.20, ал.1, т.1 и т.2 от ЗЧРБ. По същество от съда се иска да отмени обжалваното решение и да постанови друго, с което да потвърди Наказателното постановление. Претендира се присъждането на разноски за юрисконсултско възнаграждение. В съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява. Ответникът не се явява и не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XXII-ри касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения.

От фактическа страна районният съд е приел за установено, че на 19.05.2023г. около 15.00ч. в [населено място] на ГКПП- Аерогара С. при извършване на гранична проверка от св. С. М. на влизане в страната на пътници пристигнали с полет FB 432 от П. за С., е било установено, че след като е бил длъжен да провери документите за пътуване преди да извърши услугата по превозване на лицето Tchuidja Sybelle Ladouce, род. На 6.07.2001г., с гражданство на К., с документ за пътуване на лице с друго гражданство №20ZV17302, издаден на 28.01.2021г. от Франция, превозвачът „България Еър“ АД е превозил пътника до Р.България без валидна виза или разрешение за пребиваване, като издал превозни документи-билет и бордна карта. Въз основа на така установеното е бил съставен и АУАН №285/08.06.2023г. от свидетеля С. М., срещу „България Еър“ АД, като нарушението е било квалифицирано по чл.20, ал.1, т.1, вр.чл.19, ал.1, т.1 от ЗЧРБ.

АУАН бил връчен на дружеството на 09.06.2023г., което направило и възражения по акта.

Въз основа на АУАН е било издадено НП №299/18.07.2023г. от Началник на ГПУ – С. при РД „Гранична полиция- Аерогари“ при ГД „Гранична полиция“-МВР, с което на осн. чл51 от ЗЧРБ за нарушение по чл.20, ал.1, т.1, вр.чл.19, ал.1, т.1 от ЗЧРБ на дружеството „България Еър“ АД е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 2000лв.

На основание събраните в хода на съдебното производство писмени и гласни доказателства СРС е приел за установена описаната в АУАН и в НП фактическа обстановка.

Районният съд е намерил, че съставеният АУАН и издаденото въз основа на него НП са непълни, тъй като липсва позоваване на разпоредбата на чл.1 от Регламент (ЕО) №539/2001г. на Съвета от 15.03.2001г. за определяне на третите страни, чиито граждани трябва да притежават виза, когато преминават външните граници на държавите членки, като и тези, чиито граждани са освободени от това изискване. Посочено е , че гражданите на К. следва да притежават виза за влизане в Р.България според списъка на Приложение 1. Горното е обвързано със задълбочен анализ на сочената за нарушена разпоредба, както и тази на чл.42, ал.1, т.5 и чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН като е направен обоснован извод, че в случая както в АУАН, така и в НП липсват установявания съществени за обективната съставомерност на соченото нарушение.

Решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно.

На първо място съдът ще отбележи, че изложените в касационната жалба твърдения не са съответни на обжалваното решение. Според касатора неправилно съдът е приел, че е налице маловажен случай. Подобни съждения в мотивите на контролирания съд няма.

Правилен обаче е изводът на съда за съществен дефицит при правната квалификация на вмененото нарушение. Съгласно разпоредбата на чл.1, т.1 от Регламент (ЕО) №539/2001г. на Съвета от 15.03.2001г. гражданите на трети страни, които следва да притежават виза при преминаване на външните граници на държавите –членки са посочени в списък в Приложение 1 на регламента. Посочените норми в АУАН и НП-чл.20, ал.1, т.1, вр. чл.19, ал.1, т.1 от ЗЧРБ са бланкетни по своето съдържание и за обстоятелствата свързани с лицата, който следва да притежават виза или разрешение за пребиваване се попълват именно с разпоредбата на чл.1, т.1, вр. с Приложение 1 от Регламент (ЕО) №539/2001г.

По силата на чл.36, ал.1 от ЗАНН със съставянето на АУАН се образува административнонаказателното производство. Законосъобразно съставеният акт има констатираща и обвинителна функция. Със съставянето му за първи път в правния мир се обективира изявлението на актосъставителя относно конкретно извършено нарушение и личността на нарушителя. С акта констатираното нарушение се вменява във вина на лицето, посочено в него като нарушител, което лице се поставя в ролята на „обвиняем“ за извършеното административно нарушение. Поради това и от момента на съставяне на акта, за лицето, посочено като нарушител, възниква правото на защита срещу повдигнатото административнонаказателно обвинение, на което кореспондира задължението на актосъставителя да обезпечи възможността за ефективното му и пълноценно упражняване. Създаването на достатъчно ефективни гаранции за упражняване на правото на защита на нарушителя е установено в негова полза с оглед възможността му да разбере фактическите и правни рамки на вмененото нарушение. Установена е система от правнорегламентирани предписания към актосъставителя, разделени на абсолютно задължителни и относително задължителни правила. Сред абсолютно задължителните правила е описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено, както и отговарящата му правна квалификация. Не посочването на бланкетната норма, към която основната препраща и изпълва със съдържание, винаги се приема за съществено процесуално нарушение, доколкото възпрепятства възможността на лицето да разбере точните параметри на административното обвинение и да се защити срещу същото.

Като взе предвид гореизложеното, съдът намира, че касационната жалба е неоснователна, а оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Съобразно разпоредбата на чл. 63д от ЗАНН в съдебните производства страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК, но пред настоящата не са претендирани от ответника по касация, поради което и съдът не присъжда такива.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XXII-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 5326 от 09.12.2024г., постановено по НАХД № 6670/2024г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 15-ти състав.

Решението е окончателно.